

POPULÄRA pristagare på agility-

RESULTAT

AGILITY-SM 2011

Small, individuellt

- 1 Eva Leandersson & sheltie Maja (Lundecock's Nightlife) **0/63,97**
- 2 Jocke Tangfelt & dvärgpudel Amiga (G-diggers Amiga) **0/65,59**
- 3 Elin Hylander & sheltie Zimba (Woodmist Fine Sensible Promise) **0/66,34**
- 4 Åsa Larsson & blandras Algot **0/67,64**
- 5 Maja Carlsson & sheltie Harry (Starbelle Tinsel) **0/68,39**
- 6 Thobias Sjöberg & dvärgpudel Edit (Tassla) **0/68,85**

Medium, individuellt

- 1 Thomas Malteryd & mellanpudel Aston (Charmer Wins Zippy Zack) **0/72,94**
- 2 Linda Enberg & sheltie Buffy (Eastflash Lukas) **0/75,01**
- 3 Annika Mojanis & sheltie Izor (Sobel-kustens Impressive Ice Floe) **0/75,16**
- 4 Alexandra Gullberg & sheltie Nicki (Nike) **0/76,33**
- 5 Nancy Holmström & berger des pyrénées Bella (Light My Fire Loubella) **0/78,38**
- 6 Tina Karlsson & sheltie Wiggo (Crumb's Devil but nice) **0,43/79,65**

Large, individuellt

- 1 Jenny Damm & border collie Ina (Natvikens Ina) **0/67,67**
- 2 Mattias Nilsson & australian shepherd Aragorn (Windedos Circle Master) **3,30/82,15**
- 3 Rebecka Hansson & blandras Kenzo **3,63/84,63**
- 4 Linda Borneland & irish softcoated wheaten terrier Måns (Extra's Peter Pan) **3,88/83,97**
- 5 Petra Nilsson & kelpie Lira (Gnagets Explosiva Lira) **5,00/71,18**
- 6 Catharina Wirén & blandras Calippo (Augustbergscalippo) **5,00/76,07**

Small, lag

- 1 Eukanuba Powered Papillons **5,37/228,32**
- 2 Divas stjärnor **5,54/226,44**
- 3 Quattro di Cani **10,00/224,92**

Medium, lag

- 1 Murphys lag **35,00/223,65**

Large, lag

- 1 Team Arrak **0/217,17**
- 2 Team ProPlan **15,00/211,39**
- 3 Team Agility 4 You **20,50/220,41**

AGILITY | MARI EDMAN
www.allroundtax.se
mariedman@tele2.se

Ingen av oss som besökte eller deltog i 2011 års agility-SM lär glömma det i första taget. Vi fick se otroligt mycket häftig agility, kunde njuta av ett mycket bra arrangemang och höll på att frysa ihjäl under de spännande finalklasserna. Sent på söndagseftermiddagen hängde SBKs förbundsordförande till slut guldmedaljer runt halsen på tre värdiga, blöta och glada vinnarekipage: Eva Leandersson och Maja, Thomas Malteryd och Aston samt Jenny Damm och Ina.

TEXT: MARI EDMAN. FOTO: INGEMAR JOHANSSON

Svenska mästerskapet i agility på Polshögskolan i Solna, den 17-19 juni, nådde på ett sätt sin höjdpunkt redan under lördagen. Solen sken, publiken strömmade till, käkade glass, shoppade, testade rallylydnad och kunde förutom agility och lydnad även titta på freestyleuppvissningar.

Deltagarna hade det inte sämre. Klockan sju började banvandringen i smallekipagens agilityklass. Banorna var dekorerade med inlånade blommor. Underlaget var jämnt och plant och skulle visa sig hålla utmärkt trots helgens alla påfrestningar. Hindren var i bra skick och utmanande placerade.

Vid balansens uppfart satt årets nyhet – domaren som under SM bara dömde kontaktfält: Tommy Hagström.

–Ibland är det svårt att hinna se både upp- och nerfarter när man dömer. Man blir ofta osäker och friar hellre än faller. Sitter man still är det mycket lättare att se. Men i small var det lite svårt att hålla koncentrationen uppe. De tar oftast två språng på uppfartens kontaktfält, om de inte kommer väldigt snett på. Och jag dömde inga fel på uppfarten varken i small- eller mediumklasserna under hela SM, däremot var det svårt att låta bli att vifta med handen när det blev andra fel, berättar Tommy.

Nio av de tjugo smallagen diskade sig. Och det lag som i sista sekund satte in ett reservkipage, när en hund i laget bröt en klo under framhoppningen, fick efter att en protest hade lämnats in stryka reservkipagets resultat. SM-reglerna tillåter nämligen inte att reserver tas in efter fredagens veterinärbesiktning.

Så tre lag klarade sig igenom domaren Nils Lindqvists bana med fem fel. Snabbast var Divas stjärnor.

Favoriter i toppen

Mediumhundarnas individuella hoppbana dömdes av den andra SM-domaren, Kenth Svartberg. Banan var både fartig och handlingskrävande och skördade sina offer. Men ungefär hälften av ekipagen, varav hela 23 hindernollade, tog sig i mål. Och i toppen lade sig några av de mest förhandstippade. Allra snabbast körde Rose-Marie Schmidt och sheltien Mascot.

Även largelagens agilitybana var ritad och dömdes av Kenth Svartberg, eftersom Nils Lindqvist inte kunde döma sin tävlande dotter Caroline. Banan innehöll några svåra passager, i alla fall för de förare som inte kunde lämna hunden på kontaktfälten. Ett av de tjugosju lagen, Team Arrak, lyckades köra felfritt, och lade sig alltså i ledningen inför söndagens hoppklass.

Imponerande kontaktfält

Återigen satt Tommy Hagström vid balanshindrets uppfart. Och nu hade han lite mer att göra.

–Ja, några largeekipage fick fel på uppfarten. Men jag är imponerad över hur bra kontaktfält alla hade. Även de som brukar få fel klarade sig bra, tycker Tommy Hagström.

Nils Lindqvists individuella hoppklassbana för smallekipagen var förhållandevis lätt, så tiden blev det mest avgörande. Och det är tajt i smalltoppen. Inte mindre än sju stycken ekipage tog sig i mål inom samma sekund. Allra snabbast var Åsa Söderman och Erik.

Många mediumhundar fick problem i slutet av Nils Lindqvists agilitylagbana, där det efter en raksträcka låg en böjd tunnel där hundarna skulle in i det borte hålet. Två lag klarade sig dock utan fel och i ledningen lade sig Team Friscordia.

Largehundarnas individuella hoppklass började med en passage där en hel del förlorade tid i en vägvalssituation. Och för att ta sig i mål fick förarna verkligen jobba hinder för hinder. Snabbast gick det för Malin Elfström och Nick. Malin lade sig även på femte plats med Swift.

Jenny Damm lyckades också få med två hundar i toppen: Ina på tredje plats och Elvis på åttonde.

Kallt och regnigt

Söndagen lovade alltså spännande finaler, där många av Sveriges snabbaste och säkraste hundar fortfarande var med i leken. Det tråkiga var att publiken uteblev, vilket inte var det minsta konstigt. En så kall och regnigt dag hade det inte varit i Stockholm på månader.

Det gick inte annat än att tycka synd om arrangörerna, som ändå lyckades hålla tidsschemat bra och humöret uppe även hos den lilla närmast sörjande publiken. Inte minst tack vare den snacksalige och entusiasmerande speakern, Tobias Svensson.

För de tävlande var det som värst under largelagens hoppklass på förmiddagen. Då stod regnet som spön i backen, vilket nog var en anledning till att det blev ovanligt många rivningar. För även om planerna inte blev det minsta leriga så fick hundarna lite sämre fäste i det blöta gräset.

–Vädret på söndagen var det enda som inte var bra på SM. Jag som satt still fick ha vinterkängor på mig för att inte frysa, som Tommy Hagström säger.

Ett mediumlag på pallen

Dagens tävlande började dock inte bra. I mediumlagklassen körde lag efter lag, som hade tagit sig i mål under lördagen, bort sig. Trots att Nils Lindqvists bana inte alls såg omöjlig ut. Men ju närmare det ledande laget startfältet kom, desto mer ökade förarnas nerver.

Det enda lag med resultat från agilitylagklassen som tog sig i mål var Murphys lag. Så tyvärr slutade ännu ett agility-SM med att mediumlagklassens prispall inte var full.

Den individuella agilitybanan för smallekipagen gick verkligen ut på att få tajta svängar. Bland annat till tunnelhålet efter balansen, mellan hopphindren till slalom och inför sista tunneln där man tjänade tid om man kunde lämna hunden på A-hindret.

På femte plats låg Rikard Isolouoma och sheltien Lova, förra årets svenska mästare, som så klart gick ut stenhårt. Men först fick Lova fel på balansens nerfart och sedan fick inte Rikard med sig henne till rätt tunnelhål några hinder efter A-hindret. Fyran, Emelie Norrman och sheltien Sydney, fick fem fel på A-hindret. Men ekipaget på tredje plats, Eva Leandersson och sheltien Maja, gjorde ett kanonlopp.

Skulle det räcka?

Jocke Tangfelt och dvärgpudeln Amiga tyckte inte det. När Jocke skulle göra ett framförbyte före sista tunneln halkade han dock. Men även om han var på fötterna innan det hann bli fel förlorade de värdefull tid. Och när ledarna, Åsa Söderman och Erik, fick fem fel på balansens nerfart stod det klart att Eva Leandersson och Maja har vunnit SM-guld igen – för tredje gången.

På Kenth Svartbergs hoppklassbana för largehundarna lyckades det enda nollade laget efter agilitylagklassen, Team Arrak, få tre av fyra hundar felfria i mål och därmed var segern säkrad.

Mediumhundarnas individuella agilitybana, som dömdes av Nils Lindqvist, skördade märkligt nog några offer vid A-hindret. Hundarna sprang helt enkelt förbi det. Annars var den största svårigheten hopphindret som skulle tas bakifrån efter en raksträcka.

Flera av hundarna som låg i toppen klarade samtliga svårigheter. Tvåan efter hoppklassen, Matilda Persson och parson russell terriern Dave, drog dock på sig tre vägringar. Och när Rose-Marie Schmidts Mascot gjorde som flera andra

Fortsättning på sidan 98

SM

Grattis till ditt andra individuella SM-guld.

–Tack.

"Jenny behöver 'bara' nolla för att gå upp i ledningen", sa speakern innan du skulle köra agilityloppet. Hörde du det?

–Nej, inte förrän jag såg filmen på loppet. Och även om jag hade hört det så hade det inte spelat någon roll. Jag hade mycket tid att knappa in på Nick och Steel. Och jag körde så klart för att vinna.

Jag vände mig till personen som stod bredvid mig och undrade: "Kan hon köra lugnt?" Precis då startade du och Ina. Efter två hinder tittade jag och grannen på varann och sa i kör: "Nej!"

–Jag kan absolut inte köra sejf. Då kör jag som en kratta och blir bara fel-placerad och tajmar signalerna fel. Hundarna undrar vad jag håller på med. Jag kan inte köra med en massa rädslor.

Hur kommer det sig att du kör lånehunden Ina, som ägs av Jeanette Johansson?

–Det började med att Nettan var gravid 2009. Jag började tävla Ina och det gick bra från början. Ansökningstiden till landslagsuttagningen hade gått ut, men vi ansökte om dispens och fick det. Ina och jag kom inte med i landslaget det året, däremot förra året och i år. Nettan tränade för mig med sina golden retriever redan innan hon skaffade Ina. Och Nettan tycker att det är roligare att träna än att tävla, så hon är den som tränar Ina mest. I dag tävlar hon också ibland.

På vilket sätt är det annorlunda att tävla med någon annans hund?

–I början var det lite annorlunda, men det är det inte längre. Ina är väldigt lik sin pappa, Elvis, att köra. Nettan, jag och hundarna umgås dessutom så mycket att jag tycker lika mycket om Ina som mina egna hundar. Och Nettan är en stor del i framgången. Vi är ett litet team. Det blir samma upplägg med hennes nästa hund. Nettan kommer att träna den mest och tävla i klass I och II, vilket jag inte tycker är så roligt. Sedan tävlar jag hunden så mycket som hon vill. Men det kommer att vara Nettans hund.

Är Ina en bättre agilityhund än hennes pappa Elvis och halvbror Ogin, det vill säga dina hundar?

–Man kan inte säga att hon är bättre än Elvis, som är tio år nu och inte vinner lika lätt längre. För ett par år sedan skiljde det oftast bara några hundradelar mellan dem. Ogin har inte samma egna framåtdriv som de. Honom måste jag gå på mer. Det gör honom svårare att köra.

Hur bär man sig åt för att bli lika bra på agility som du och Ina?

–Dels lägger jag väldigt mycket tid på att grundträna. Jag vill kunna lita på

Guld i large till Jenny och Ina trots värsta uppladdningen någonsin

mina hundar. Och jag motivationstränar, leker och fystränar dem mycket. Men alla förare har inte den tid och alla hundar har inte de förutsättningar som behövs. Så man måste tävla mot sig själv i första hand. Och oavsett hur bra man är måste man våga släppa på rädslor. Den biten måste jag jobba på varje år. Många agilityförare skulle nog utvecklas mer om de vågade satsa mer. Att bara satsa på att nolla är destruktivt.

Hur laddade du inför årets SM?

–Det blev min värsta SM-uppladdning någonsin. Hotellrummet på Scandic Järva krog hade ingen aircondition och var alldeles för varmt. Jag vill sova i nästan minusgrader. Och natten till lördagen blev Ina dålig. Hon bajsade ner hela hotellrummet, så vi fick byta. Nettan var ute med henne varannan timme och tyckte att jag skulle sova. Det gick inte. På morgonen blev Ina bättre. Vi åkte bland annat till Albano och köpte foder. Men när det var tio hundar kvar tills jag skulle köra Ogin i den individuella hoppklassen var jag tvungen att lägga mig ner i gräset och sova under fem hundars lopp. Jag hade varit så orolig för Ina och var så trött. Och så var det SM. Ina piggade på sig till söndagen, men jag fick slå mig till koncentration.

Ja, i starten såg du ut som Carolin Klüft ungefär.

–Jag fick påminna mig om banan flera gånger och hade inga förväntningar på att kunna prestera bra. Jag var så väldigt trött på lördagen och på söndagen hade jag allmänt svårt att koncentrera mig.

Trots det var du och Ina det enda

ekipage som lyckades nolla båda individuella klasserna i large på SM.

–Det visste jag inte.

Och ni vann med nästan 15 sekunder över silvermedaljörerna.

–Oj! Jag såg inte så många andra lopp. Jag körde förstås för att vinna, men det hade varit roligt om även Nick, Steel, Vincent och Swift som låg tätt före och efter oss hade nollat.

Du har försvarat agilitybanan, som en del tycker skördade lite för många offer.

–Ja, det var ingen turgrej att få hunden att ta balansen istället för tunneln under den. Om man ska ha in hunden i rätt tunnelhål när det ligger fyra bredvid varann och man är långt bakom hunden kan det kanske handla om tur. Men vi tränar ju på svårigheter hela tiden. När ska vi utsättas för dem om inte på mästerskap? Vi var ändå knappt 70 av Sveriges bästa ekipage som tävlade individuellt i large.

Vad säger det om kvaliteten på de svenska agilityekipagen om det var så få av dem som klarade båda SM-banorna?

–Egentligen är den ganska bra. Många kan mycket mer än vad som visade sig på SM. Där kom nerver med i spelet. Jag har ägnat mig mycket åt mental träning och tycker att det är för mycket snack om att det borde vara lättare banor på mästerskap. Har man något att jobba på under hela loppet blir det lättare att köra, i mitt tycke.

Det snackas också mycket om att man ska handla offensivt nuförtiden. Vad tycker du är offensiv handling?

–Att man litar på hunden och placerar sig på bästa sätt. Att man till exempel kan och vågar lämna den på kontaktfält och i slalom. Det viktiga är att man ger hunden en så bra väg som möjligt, men ibland går det mode i vissa grejer. Jag tycker att det är oerhört roligt att det finns olika sätt att handla på och använder det som funkar.

Hur värderar du det här SM-guldet jämfört med alla andra mästerskapsmedaljer som du har tagit med Lotus, Elvis och Ina?

–Varje medalj blir mer och mer värd. Att kunna prestera två SM-guld är bättre än att ta ett. Dessutom med flera olika hundar och på olika mästerskap.

Ett plus ett blir alltså mer än två i det här fallet?

–Ja, precis.

Namn: Jenny Damm

Ålder: 32 år

Bor: Getinge

Klubb: Hässleholm HU

Tidigare meriter: VM-guld 2001, Crufts-vinnare 2002, NM-lagguld 2001, 2003 & 2005, NM-silver 2005, SM-silver 2005 och Årets agilityhund med Lotus, Dania Cup-vinnare 2005, NM-lagguld 2005, 2006 & 2007, VM-lagbrons 2006, NM-guld 2007, SM-guld 2008, NM-lagbrons 2009, SM-silver 2010 och Årets agilityhund med Elvis. Samt VM-lagguld 2010 med Ina.

Hund: Natvikens Ina

Ras: Border collie

Ålder: 5 år

Titlar: SE AgCh, SE Ag(hopp)Ch, GK Vallh pr

Fortsättning från sidan 96

och sprang förbi A-hindret stod det klart att Thomas Malteryd och mellanpudeln Aston blev årets guldmedaljörer i medium.

Kenth Svartbergs hopplag-klassbanan för smallhundarna var lätt och det var inte många hundar som gjorde fel på den. Istället blev det referenstiden som avgjorde placeringarna i toppen. Bäst klarade sig Eukanuba Powered Papillons.

Publiken gav upp

När det var dags för den individuella largefinalen hade många gett upp. Både de som hade tävlat färdigt, publiken och monterförsäljarna.

Largeförarna med resultat sedan lördagen var förstas taggade till tusen, men Nils Lindqvists agilitybana blev för svår för de flesta. Framför allt passagen efter muren, där hundarna skulle till balansen och inte till tunneln som låg under den. Ekipage efter ekipage gick i samma fälla. Och få av dem som kom längre fick till någon tajt sväng efter säcken.

–Jag dömde inte ett fel på balansens nerfart i den individuella agilityklassen för large. Det var för övrigt bara ett kontaktfält på hela SM som jag var lite osäker på, och jag släppte igenom det. Men det spelade ingen roll för den hunden diskade sig senare i loppet, förklarar Tommy Hagström.

Men inte brydde sig Jenny Damm som låg trea om alla diskningar. Trots att hon, som speakern sa, "bara" behövde nolla sitt lopp med Ina för att gå upp i ledningen, körde hon som besatt, för att knappa in på den 1,32 sekunder långa ledning som Malin Elfström och Nick hade efter hoppklassen, och litade på att Ina skulle göra som hon har fått lära sig.

Det höll. Både Matilda Hemborgs Steel och Nick rusade i full fart in i tunneln under balansen efter muren. Så återigen blev det Jenny Damm som fick springa först under largehundarnas ärevar.

Trots vädret blev det ett minnesvärt och mycket trevligt SM. Polishögskolan var en utmärkt tävlingsplats på alla sätt och vis. Och det sammansvetsade funktionärsgänget såg till att det mesta flöt på otroligt smidigt.

–Jag skulle absolut kunna tänka mig att vara kontaktfältsdomare igen. Vad jag har hört var även de tävlande positivt inställda. Det blir ju mer rättvist. För min del var det bra att balansen oftast var i början av banan. Då kunde jag titta på resten av loppet, även på förarna. Det var skithäftigt att sitta så nära, avslutar Tommy Hagström.

Guld i medium till Thomas och Aston som gillar konkurrens

Gratis till SM-guldet.

–Tackar, tackar.

Flera mellanpudlar har vunnit SM genom åren, men det var ett tag sedan.

–Ja, 2007, då vann Sara Kopparberg och Uno.

Varför vann Aston i år?

–Han är väldigt lyhörd, skärpt och fokuserad när det är tävling. Och nu har han rutinen. Han är nio år. Så trots att vi kom snett mot däckat som var näst sista hindret så fixade han det.

Och vem är Thomas Malteryd?

–Jag jobbar på Skanska och förutom agilityn så löptränar jag lite med hundarna. Är sportintresserad och tittar gärna på fotboll och hockey.

Tävlar ni i lag också?

–Ja, i Norrskan Medium Edition. Men vi diskade oss precis som de flesta andra mediumlag. Det var ju bara ett som gick i mål i båda klasserna. Förra året tog vi dock bronset.

Varför tror du att så många lag diskade sig? Det är ju inte första gången som prispallen inte är full i medium.

–Att nästan alla diskade sig beror på att nerverna spökade. Banorna var inte extremt svåra, men jag upplevde referenstiderna som hårdare än normalt i de individuella klasserna.

Hur många år har du och Aston kvalat

och deltagit i SM individuellt?

–Det här var sjätte året. De tidigare åren har vi diskat oss.

Hur kom det sig att du började med agility?

–Vi hade en irish softcoated wheaten terrier, Ruff, som vi ville aktivera när vi bodde i Skellefteå 1996. Så vi gick några kurser. Men det var först när min sambo Kicki (Wincent, reds anm.) började på högskolan i Gävle som vi kom igång ordentligt. Där var det många som höll på med agility och vi fick hjälp av några av dem som var riktigt duktiga. Ruff och jag deltog aldrig i SM, men tävlade i klass III och lyckades ta ett cert. Det var farten och kontaktfälten som saknades. Man lärde sig att träna rätt till nästa hund.

Ni bor ju ända upp i Umeå. Är det inte svårt att få möjlighet att tävla tillräckligt mycket mot övriga elitekipage i landet?

–Det blir lite resor, men det är värt att åka söder ut på flerdagarstävlingar. I år ska vi bland annat till Skutskär. Men jag åker inte så långt för en helg bara. Tidigare har vi inte haft så stor konkurrens på tävlingarna här upppe, men nu finns det många bra ekipage. Och konkurrens främjar ens utveckling.

Fungerar det nuvarande SM-kval-

systemet bra med tanke på de förutsättningar som ni norrlänningar har?

–Ja, det tycker jag. Hade inte systemet sett ut som det gör hade jag inte brytt mig om att åka på små tävlingar häromkring. Nuvarande system har nog hjälpt till att utveckla agilityn här upppe.

Guld i small till Eva och Maja för tredje gången

Gratis till tredje gången gillt.

–Ja, det är inte klokt.

Så vitt jag vet är du den första som har vunnit tre individuella SM-guld. Hur känns det att vara historisk?

–Vad svarar man på det...? Jag ser mig inte som historisk. Jag har bara en fantastisk hund.

I förra numret av Hundsport var det några agilityaktiva som spekulerade om vilka som skulle vinna SM. Du och Maja var ett av favoritekipagen. Trodde du att ni skulle vinna?

–Jag läste det och vi skojade om att jag vinner ju tydligen vartannat år. Det jag vet är att om vi gör två nollade lopp så räcker det till pallen. Maja har inte tävlat ett SM utan att ta medalj. Men hade du ställt frågan till mig så hade jag tippat på Åsa Söderman och Erik.

Och så blev det just de som vann hopploppet på lördagen. Vad tänkte du inför söndagens agilitylopp?

–Att nollar Åsa och Erik så slår de oss. Men nu gjorde de inte det. Det är också lättare att som vi ligger trea än att ligger etta inför sista loppet.

Det var ett starkt startfält i small i år.

–Jag tror aldrig att det har varit så tätt mellan ekipagen i toppen. Efter första loppet låg det sju hundar inom en sekund. Jag pratade med Maja innan och sa: "Det är bara att gasa." Ingen kunde sejfa.

Skilnaderna mellan small och medium och large är att i small presterar flera av toppförarna på SM och landslagsuttagningar. Och alla som är riktigt bra levererade i år.

Det var bra. Alla var tvungna att satsa, vilket främjar konkurrensen som behövs för att vi ska få fram bra ekipage som kan hävda sig internationellt.

Banan verkade inbjudna till det också. Att verkligen köra snabbt och tajta till svängarna så mycket som det bara gick.

–Ja, jag tycker att det var lagom svåra banor i år. Dem ska domarna

ha en eloge för. Man kunde utnyttja det som hunden kan. Kanske att smalls hoppbana var i enklaste laget, men hellre det.

Du måste vara nöjd med era lopp.

–Jag var väldigt nöjd, förutom med starten i hopploppet. Maja tjuvade, så jag glömde att göra framförbytet och fick göra dubbla bakombyten istället.

Annars ser det väldigt harmoniskt ut när du och Maja kör nuförtiden, trots att det går så himla fort.

–Jag vet knappt vad jag gör själv. När hon var yngre bet Maja mig när hon tyckte att jag gjorde fel, så hon har bestämt hur jag ska handla henne. Och nu känns det som att hon vet vad hon

ska göra innan jag visar det. För mig, inte när andra kör henne. Rosa (Rose-Marie Schmidt, reds anm.) körde henne när jag var sjuk förra året och det gick inte alltid så bra.

Är du frisk från canceren nu?

–Ja, men man blir inte friskförklarad förrän det har gått fem år. Jag går på kontroll var tredje månad och har faktiskt varit på återbesök i dag. Men nu orkar jag springa ett helt lopp. Det tog tid innan jag gjorde det.

Men du tävlade väl hela tiden som du var sjuk?

–Ja, varannan helg. Jag tävlade inte de veckor som jag fick behandling. Det var omöjligt, då var jag för dålig.

AGILITY

Kvalsystemet är ju baserat på konkurrens.

Var det avståndet som gjorde att du hoppade över landslagsuttagningen i Skåne i maj?

–Nej. Vi har varit med på landslagsuttagningen 2007-2010 och hade deltagit i år också om inte Aston hade fått kennelhosta och dessutom varit tvungen att operera en tand. Det gjorde att vi inte hann tävla innan uttagningen och då brydde jag mig inte om att åka.

Ni arrangerar också egna tävlingar. Den senaste var i början av juni.

–Vi brukar ha tvådagars tävlingar. Men nu sammanföll flera helgdagar, så vi hade en lagdag också. Och Nordmaling hade tävling i två dagar efter vår.

Är vi som inte bor i Norrland dåliga på att åka upp till era tävlingar?

–Ja, det tycker jag. Vi vill att sörmlänningar ska komma. Vi vill få mer konkurrens. Och de nya agilityförarna vill se duktiga landslagsekipage. Det är inspirerande.

Det var en väldigt trevlig och bra arrangerad tävling.

–Ja, det verkar som att många tyckte det. Våra planer är inte de bästa, men eftersom vi ska flytta klubben nästa år så har vi inte brytt oss om att göra så mycket åt dem.

Vintern är ju lång hos er. Har ni träningsmöjligheter då?

–Tidigare hade vi 6-7 mil till ett ridhus. Men i vintras kunde vi träna inomhus på matta på fredagskvällar och lördagar i ett gammalt slakteri. Jag höll även en kurs där. Det är ypperligt att kunna förlägga kurser till vintern när man själv inte tävlar så mycket.

Vad betyder SM-guldet för dig?

–Jag har alltid känt att jag har en hund med kapacitet att vinna. Förra året låg vi också trea efter första dagen. Men när Aston hoppade av balansen tappade jag koncentrationen och vi diskade oss. Att vinna känns som en merit. Det är en prestation att klara pressen. Mitt mål var att ta medalj, men jag blev glad när konkurrenterna gratulerade och sa att vi var värda att vinna.

Namn: Thomas Malteryd
Ålder: 43 år
Bor: Stöcksjö, en mil söder om Umeå
Klubb: Umeå BHK
Meriter: SM-lagbrons 2010. Årets agilityhund (alla storlekar) i Övre Norrlandsdistriktet 2006-2010.
Hund: Charmer Wins Zippy Zack, "Aston"
Ras: mellanpudel
Ålder: 9 år
Titlar: SE AgCh SE Ag(hopp)Ch

Jag fattar inte att du orkade tävla alls.

–Men det är så roligt. Och jag behövde det för att känna mig normal. Redan från början bestämde jag mig för att concern inte skulle få bestämma över mitt liv.

När upptäcktes det att du var sjuk?

–I februari 2010. Jag fick första behandlingen i slutet av februari. Totalt fick jag 16 behandlingar fram till oktober. Så jag sökte inte till landslaget förra året. Många hade svårt att förstå hur sjuk jag var. De tyckte att jag såg så piggt ut. Men framför allt på slutet var jag riktigt nedgångnen.

Det måste ha varit fruktansvärt. Du har ju en liten son och även flera hundar.

–Ja, Linus var bara tre år och så hade jag valp.

Men du tycks ha en sanslös kämparanda, antingen det handlar om sjukdom eller SM.

–Ja, när jag bestämmer mig och går in för något så gör jag det till 100 procent. Jag är en grym tävlingsmänniska. Ibland förvänar jag mig själv. Som när jag kunde vara så lugn i år och gå in och prestera när jag behövde det. Det var samma sak i lagfinalen på VM 2009 när vi tog silver. Och på landslagsuttagningen i år, när jag försatte oss i en prekärr situation genom att diska oss i de första loppen båda dagarna. Det innebar att vi var tvungna att nolla de andra två loppen.

Vilket ni också gjorde, så i år kom

ni med i landslaget igen.

–Ja, jag hoppas att vi kan göra bra individuella lopp på VM. Det tråkiga är att Maja inte är lika snabb längre, så jag är tveksam till om farten räcker på VM. Hon fyller ju åtta i höst och har fått problem med slalom, som hon tar långsamt och yvigt istället för att slicka pinnarna. Hon är ju en väldigt explosiv agilityhund och det sätter sina spår. Men jag ser till att hon får behandling regelbundet. Jag tror dock att vårt bästa tävlingsår var 2009. Hade hon inte halkat i slalom hade vi vunnit NM-guld då.

Men än så länge är Maja definitivt en av Sveriges snabbaste och säkraste smallhundar.

–Jo, och vi har vunnit mycket redan i år. Men nu är många hundar i small vältränade och nästa år kommer det att bli riktigt tufft. Det finns många duktiga hundar på väg upp i klass I och II. I alla fall i södra Sverige, där jag främst tävlar.

Namn: Eva Leandersson
Ålder: 35 år
Bor: Klippan
Klubb: Råadalens BK
Meriter: SM-guld 2007 och 2009, NM-lagguld 2008, VM-silver och NM-lagsilver 2009 och Årets agilityhund 2007-2010 med Maja. Sju SM-lagguld och två SM-lagsilver med Uffe, Sigge, Tip och Maja. NM-lagbrons med Tip 2006.
Hund: Lundecock's Nightlife, "Maja"
Ras: shetland sheepdog
Ålder: 7 år
Titlar: Int AgCh Nord AgCh Dk AgCh Dk Ag(Spring) Ch SE Ag(hopp)Ch

ROBUST HUNDBURAR

Hel- och halvburar anpassade efter bilmodell

VI TILLVERKAR HUNDBURAR TILL ALLA BILMODELLER. Måttanpassning efter önskemål.

Telefon 08-530 334 35
www.robusthundburar.se

FÖRSTA HJÄLPEN

En BOK för alla HUNDÄGARE

Kunskap ger trygghet. "Första Hjälpen - när olyckan är framme" är skriven av en veterinär. Köp den, om inte annat för hundens skull!

www.canisacademy.se
info@canisacademy.se

Veterinär Ylva Trygger
Telefon 08-21 03 40

Dr. Baddakys

Fiskolja

OMEGA-3 av högsta kvalitet

Ett dagligt fodertillskott för snabb förbättring av hud- och pälskvalitet, ökad njurfunktion samt immunförsvar.

Rekommenderas och säljs av veterinärer.

Dr. Baddakys Europe

www.draddakys.com

TEBA

VI INTRODUCERAR PLEXIDOR™ I SVERIGE!

Energibesparande isolerglas. Saloondörrar minimerar klämrisken. Rostfria detaljer. Bitskyddad. 5 års garanti.

PLEXIDOR™
PET DOORS

SE MER PÅ www.teba.se

HUNDKURS

Distanskurs i hundsjukvård

DU FÅR: en gedigen kunskap om hundsjukvård

DU ÄR: djursjukvårdare, hundmassör, hundpsykolog, uppfödare eller hundägare

www.canisacademy.se
info@canisacademy.se

Veterinär Ylva Trygger
Telefon 08-21 03 40